

ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗ

To face control της φτώχειας

Τις προάλλες, μια φωτογραφία των «ΝΕΩΝ» και της ιντερνετικής στάλης του συναδέλφου Γκίκα σάρωσε στο Διαδίκτυο. Μετά την ολοκλήρωση της ψηφοφορίας στη Βουλή για την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, η βουλευτής του ΚΚΕ Ελένη Γερασιμίδη «συνελίθθη» από τον φακό να περιμένει σε στάση λεωφορείου για να επιστρέψει σπίτι της. Όλο το φάσμα του πολιτικού άχοντα υποκλίθηκε στην ταπεινότητά της και από τις παρυφές της Λαϊκής Δεξιάς μέχρι τα υψίπεδα της Ακρας Αριστεράς μια ιαχή ακούστηκε συντονισμένα: «Τέτοιους πολιτικούς θέλουμε!». Αν ο αντιπολιτικός λαϊκισμός συνοψίζεται στη μούντζα του μέσου ταξιτζή στη Βουλή, η άλλη πλευρά του είναι η «ποθική» ράβδος που κρατά ο μέσος «ρεαλιστής» και με αυτή εγκαλεί τον εκλεγμένο βουλευτή για το Ε9 του. Αν η κρίση μάς έκανε πιο φτωχούς, μας έκανε και δέσμιους ενός «προτεσταντισμού» που εξετάζει τα πάντα κακύποπτα και επιτίθεται μανιασμένα σε οπιδή ποτε θυμίζει μια κάποια ευμάρεια των προγούμενων δεκαετιών. Ταυτόχρονα όλα αυτά βέβαια και με την υπόγεια προσδοκία των περισσοτέρων – εδώ έχει επενδύσει κι ένα κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ – πως θα επιστρέψουμε τουλάχιστον στην αγοραστική δυναμική προ του 2009.

Όχι, π Γερασιμίδη δεν φταίει που μπήκε στο κάδρο των νέων «ιεροεξεταστών των Ε9». Είναι γνωστό εξάλλου πως οι βουλευτές του ΚΚΕ – και πολλοί του ΣΥΡΙΖΑ – δεν χρησιμοποιούν τα βουλευτικά τους προνόμια. Με την ίδια ευκολία, εξάλλου, οι κύρικες της «ταπεινής ζωής» έχουν κατά καιρούς σταυρώσει την κόρη της Παπαρήγα που φοίτησε σε κολέγιο ή την Κανέλλη που μένει στην Εκάλη. Μα και την εβδομάδα που μάς πέρασε, η φωτογραφία της κόρης στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ από κοσμοπολίτικο κειμερινό θέρετρο πυροδότησε τον θυμό του «θίκου στρατού». Ας μη γελιόμαστε: Ο νέος λαϊκισμός που τροφοδοτήθηκε από μερίδα των Αγανακτισμένων του Συντάγματος, από μερίδα πολιτικών αλλά και από Το Ποτάμι δεν είναι μια νέα πθική στάση που συνάδει με τον Διαφωτισμό και τις μεταρρυθμίσεις. Είναι ένα βαθύ σύμπτωμα κοινωνίας που της φορτώθηκε μια συλλογική ενοχή για τον πρότερο βίο της – λες και πριν ζούσαρε δύο με τον ίδιο τρόπο. Είναι αυτό που συνοψίζει ο στίχος του Γιάννη Αγγελάκα: «Η φτώχεια είναι πιο φρόνιμη αν νιώθει ότι φταίει». Και που πα περνάει από face control το πορτοφόλι των εκπροσώπων της.